

ANTONIO HERNÁNDEZ

MARE NOSTRUM
(1963-2003)



2004

ELS PLECS DEL MAGNÀNIM

Col·lecció dirigida per Ricardo Bellveser

84

Traduït del castellà per
Emili Casanova

© Antonio Hernández, 2004

© De la present edició:

Institució Alfons el Magnànim

Diputació de València, 2004

Quevedo, 10

46001 València

alfons.magnanim@diputacion.m400.gva.es

www.alfonselmagnanim.com

Dibuix d'Antonio Hernández per a la coberta
i lletra capitular de Juan Ramos

Depòsit Legal: V-2744-2004
Impremta Lluís Palacios, Sueca

*Saber, nada sabemos.
De arcano mar vinimos.
A ignota mar iremos...*

ANTONIO MACHADO

El riu

COM la pena o com el cantar existia des de sempre. En la muntanya ja anava com un xiquet a qui ningú presta atenció. Al principi, portava en les seues aigües tota la llum malaltissa. Després, en fondre's amb tanta primavera, es va fer lluminós com un conte. Cada vesprada corria de forma diferent, i a l'empara i redòs de la forest aconseguia passar entre les pedres, sobre la terra dura i sobre els obstacles. Però tot estava tan lluny... la mar, el mar somniat aquell amb flors, amb campanes i el poble rebolicat, estava tan lluny... Les penyes eren dures, i per més meandres i algoleges que feien les nostres aigües, per més marrades que feien —el nostre amor, el nostre somni, la nostra raó de viure—, perdien de vegades, com l'home que comença a no entendre, el millor de tot: la fe.

I era que alguns dies no estava com abans, que amb tanta morca i aigües impures el riu s'enterbolia, es perdia per ell com es perd un xiquet pel seu joc només acabat de començar. Tanmateix, duia tantes hores d'angoixa,

d'unió, de dedicació, que era impossible
separar-li una gota i tornava
més ample i durador. Com el xiquet,
acabava per véncer. Era senzill.
Si al camperol, li lleva la collita
la pedra, la ràbia li dóna forces
per a esperar-ne més d'una. Si a un ocell,
la tardor li roba la seua il·lusió, la primavera
li torna un niu. Si una ombra se'n va,
una llum se'ns arriba. I allò
era la mateixa cosa. El mateix. Per més
aigües brutes que anaren cap a ell
una vesprada qualsevol arribaria fins la mar.

Vaig nàixer al mes de gener, quan l'aire
era una cistella d'aigua a San Fernando.
En el mes en què totes les salines
primera comunió fan de blanc.
Els tremolosos grisos indecisos
donaren color a la meua tristor. I cante
no per ells perduts, per les seus ombres,
pel seu món interior desfigurat.
Pensar era posar-se el desfici
en punt, ombra en el desànim. I capcot
anava furgant en els aires, guerriller,
infant infeliç, impúber home per ventura.
Jo no vaig voler que tot allò fóra
fugisser, com l'estela dels vaixells,
i perquè quedara en mi la vida
la mirí amb els ulls del sufragi,
amb els ulls rosegadors del que té
dins del cor un gran retrat
de la pena: els hòmens de la meua terra
sofrixen i encara no volen confessar-ho,
gemequen i ho emmascaren amb un cant,
en el somriure se'ls nota la tralla.

Nasquí en el mes de gener. Jo diria
que en terra ferma. Però com un naufrag.

A poqueta nit a Cadis

I com el record, de vegades, fa bé,
jo et porte fins a ell, hi torne
a bolcar-lo en tu.

Estàvem
aquells dies somniant en Cadis
la nostra boda, la nostra unió, la més bella
història del món. Recolzats
i enfront de la llum final del dia
començares a cantar.

Caragols de mar, xiquets
de Cadis sorpresos, pescadors
amb un món a coll-i-bé, dels teus llavis partiren
fent-me feliç.

Al voltant de la vesprada
es perdia de vista, ens deixava
amb el silenci natural
del nostre torbament, anava
per la badia molt lleuger,
de puntelletes per a no despertar-nos,
com gojosa pel nostre amor.

Calia
donar gràcies a Déu, gràcies
a les aigües, gràcies
als mariscadors que xiularen
un dels nostres besos; a San Fernando,
a Rota per mirar amb dissimulació.

Obertament,

i com un vent,
ens va anar entrant la mar. Vas dir
que la mar..

Per tu
res no era tant lluny, tan impossible
com unes altres voltes. Pensí
que ja no em servia la por de perdre't
i el vaig tirar a les aigües. Vaig pensar altra vegada
i em va caure l'aigua al pit.
Anava entre brises i amb el teu cant —Alegries
de Cadis— vençut, fet escumes,
incapaç de mirar quan, de sobte,
va anar fent-se roja l'aigua, roja
tota la badia, com
si els teus llavis hagueren repartit
entre les ones el cantar.

Ara recorde com es va fer el món,
 com en aquella casa, on anàrem
 amb un matalaf i un somni, Déu creà
 la riquesa d'amar-se.

Com apartà la llum
 de les tenebres i tinguérem la taula,
 els coixins, la perxa, el guarda-roba,
 a poc a poc.

Va ser tan difícil com la vellea
 i tan senzill com fer-se vell.

Allí va sorgir la lluna perquè jo et volia.
 I en parlar d'uns dies de descans
 la serra bategant, la mar volguda.

Feia ja tant de temps que recorde
 que memòria nasquí.

I potser siga
 el meu desig i res més: com els aires
 des del destret s'allunyaren lents,
 com d'estreles es va poblar el llit,
 com volaren aus...
 I com Déu no ha descansat encara.

XXIX

Esta setmana hem tornat a juliol.
(Fluïx Cadis el seu dèdal i la seua escuma).
Hem tornat al lloc on elevàrem
la terra adolescent fins a la lluna.

Res no ha canviat a penes pels meus ulls
si et mire. Xicona com un ram
d'emocions tu eres i morena.
No han canviat les ratlles de les meues mans.

A flor de tu la sal, a flor de cel
l'escuma té instint d'escala.
Hem tornat a juliol per novembre
i els meus ulls veuen només allò que havien vist.

Així tu eres els teus dèssset anys
i jo torne als meus llibres on prenen
mes primeres raons amb esclats,
la bellesa motriu que em defén.

Esta setmana hem tornat a juliol.
i pel teu cos sol i caramel
el temps ha demostrat que no passa
si hem tremolat junts vells besos.

Dona'm la mà, amor, dona'm la mà.
Jóvens som perquè fórem bells.

Primer amor

Cap gavina
ha arribat a les meus mans
sense les teues ales.

Un vaixell salpa

Un vaixell va eixint del seu moll
impregnat, xopat. Apunta el dia en el port
i una allau de gavines
nomena la vida, el seu cor subratlla.

Partix

el darrer espectre de la nit
i el seu fum és l'aura del replegament
de les ombres.

S'ouen

veus inconnexes,
òrdens, i el so d'una campana
suma la seua llum
al món.

Els tripulants

són esperits,
més esperits que hòmens,
i des de la borda agiten les mans
sense la passió que el mateix gest abraça
en arribar.

És l'adeu i la por escriu
en l'aire el seu glop salí i es demana
amb prestesa de pèndol
de quina part caurà la sort, mentre que la claredat rebrota
més ama cada vegada de l'horitzó
i només el vaixell seguix pertanyent a la boira
perquè s'expressa com un sospir,
arreccerant-se en ell a mesura que avança,
fent-se més bru i tremolant
en l'aigua que és enemiga i companya,
imprescindible llit i via torbats per la lluna,

pel sol, pels vents que les mareas regixen
insubornables,
continus inductors que perderen les seues fames
mítiques, els seus noms de déus, però aguaiten
amb la seua ajuda o el seu fuet i proclamen de l'home
la seua precària raó
d'eternitat.

Tu, fusta, esperança, taula de
salvació, eres com el vaixell a la nit,
un prodigi, una clapa en el blau, gargot
de fum, com l'home, que et crea,
en la ciutat i els seus pactes,
en el gran soc obert, a trenc d'alba,
emparaulat per déus, una tensió anònima
i una ansietat inútil que s'anirà rellevant
en altre cor, en altre cor,
en el fum perdut d'un vaixell perdut.

Badia de Cadis

La nit dessonillada com sa pròpia lluna
porta els miratges d'un cor renovat
de fantasmals mamelles: tènues ombres platejades,
l'aigua peresosa de llum fent becaades,
els pescadors sobre el pont equilibrista,
l'arc il·luminat de Cadis, San Fernando,
els Ports, des del cotxe que afig calfred
o vertigen al silenci i va recreant-se
en dir-nos que tot és fugisser i que té
els peus de pedra o plom, ell, tant felí o pardal,
i que a la mort mai no atraparà, raó,
missatge d'ironia, mentre que està amagant
la plenitud i el pit respira misteriosa-
ment l'alegria rara de sentir-se integrat,
fidel de la creació, centre del món,
arquitrau del temple. I darrere dels fars
dels cotxes que passen en direcció buida,
com nosaltres, algú s'estarà preguntant
el mateix i sentirà la mateixa sensació,
esperit de lluna, home de set marcat
per la mateixa ansietat de tindre lloc propi
de consciència en la mort, veu en l'altre costat
i de ser possible el cos, el cos tan precís
per a ser u mateix, no tindre mutilat
l'esperit: boca amb què s'ateny el cel
inexistent; ulls que quan miraren
amb amor gala feren la pena, dits purs,
innocents de ser carícia, arravatat
piano de tendresa. I eixa coincidència
en la necessitat de qui viatgem

perduts, pegant voltes a la nit tallada,
com entre punta i punta la badia, en son tram
profund, aclaridor i vedat, és desig
que cita a l'esperança, antesala i presagi
boig d'eternitat, forma d'agafar-se
no a un món promés, a este en el qual voltem,
merla blanca imprevista que ens va ungir d'amor,
passió de la matèria, rebel·lió de l'Espai.

Platja de tardor

En la platja buida navega l'estació
de la peresa en esta poqueta nit. En or
convergix l'horitzó. El desànim és felicitat
contradictòriament, sent el seu ser en un altre.
Com en els acomiadaments amorosos s'erigix
el triomf d'haver fet un déu d'un home sol.
Ha travessat setembre com llebre de sol
i de fugacitat. I hi ha banyistes remots,
apagades fogueres en la nit, cançons
perdudes en l'aire d'este lloc, ja cor
d'absència i escenari buit, decorat
en ell desvelaren la terra amants, nòvios.

Potser que quede d'ells esta tensió que és empremta,
esta música vaga, esta espenta de sorpresa.
Que se n'hagen anat i on foren feliços, déus,
s'alce un oblit que ens demane socors.

Vindrà prompte la llum amb son mostrari
 d'emanacions i al seu sol esclat
 norma de broll i deu es farà el cucut
 i el seu solstici pujarà el canari.

Pas, dirà la vida, ¡Ah i de diari!,
 i en el seu avanç de prat la caramella
 el seu xiulet associarà amb l'anella
 de l'assutzena en màgic inventari.

La Creació s'haurà posat de zel
 i no hi haurà llavis on no hi haja cel,
 vela per ala que no mostre enfront

el parentiu en ànima d'estes coses
 distintes: les cadernereres i les roses,
 la llum i la mar, la infantesa i la font...

Per poc observador que l'home siga
sap que s'encoratja de la seua llunyania.
Veu el pardalet cantar el seu desconhort
i deduïx de l'aucell que, un dia,
a ell, li va ocórrer igual, ja que cantà l'home
una absència que canta encara
en les branques. Per poc observador,
conclou l'home que si hi hagué nafra
hi hagué arma primerament i després benes,
que està la cicatriu i que li refila
com el calabruixó, com si en el temps
res no haguera canviat, que la freda
nevada reconeix encara la seua sang
d'ahir si així s'assetja, i fertilitza.

Per poc observador que l'home siga
sap que torna el punt de partida.

Ara que ja no oferisc al seu si la rosa
que la infantesa lliura, ni la gràcia em fluïx
com d'una platabanda el color i l'aroma.
Ara, quan sóc com un zero a l'esquerra
de la puresa, ara,
que no tinc ja llengua sinó per a cantar
ofegat quant un dia em vaig deixar entre ses coses,
a un pas de la mort i a un pas de la vida,
en mig de la tomba i de la llum, és glòria
pensar que m'engenolle en el meu riu i amb aigua
beneïda em persigne, em confesse de tota
absència i, perdonat, prenc la llum, els aires,
el sol, la brisa, la mar d'allí, com qui pren
en un diumenge clar que és vora d'un déu
l'eternitat d'un dia en la sagrada forma.

DE L'AMPLÀRIA DE LA MAR TAN SOLS SAP
LA POR

Però el dia és blau i està la seua vastitud
com saltant a la corda, cosa que és causa
d'alegrois i d'infantesa. I està recolzant-se en el seu fil
de joventut en els banyistes hissant la vida
dels seus cossos on la glòria es para
per a un fotògraf gojós; jo, que mire i tremole
d'una bellesa inferida. Un glop o un tragueta
en la infinita boca de l'abisme és el mar
i en la platja l'arena un ala de la lluna
on hi ha quiosquets de menjar que fiten
amb el Passeig Marítim, cadafal de l'espectacle.
També en ell, també en ell esdevé
la vida transeünt de qui van servint
els estiuejants d'una o d'una altra manera,
carregant caixes per a la seua set,
venent-los capricis i menjars,
acaronant la seua natura.
Tot disposat perquè esta platja,
i els que la sostenen, no deixen de somniar a erigir-se
en la millor d'Europa.

La MP, La Platja Mundi,
el Món Platja o el que siga ho ha dit,
i el consistori en ple ha promés:
Serà com la plata, és a dir, neta
per fi com els dolls d'una font,
com una cascada com una llum de gel.
I en tots els sentits: fora
el fem, fora la brutedat,

captaires inclosos.

Abans

els poetes cantàvem el mar, el seu blau d'infantesa
orlat amb estrela com pitrals

de mariners, era

la innumerable riulla de les ones,

segons el vell Esquil, era el cantell d'un pont

que els vaixells feien entre les terres com

un segell de correus entre dos cors,

era les seues ones infinites, iguals i diverses,

com l'ànima de l'home colliter d'enigmes.

Abans era la llum i escoltava els cants del silenci.

Però no hi ha més a veure; sobre les aigües

dibuixen les motores un aladre fugisser;

sobre l'arena hi ha plàstics, botelles, restes

de menjar, papers, algun condó que encara crea

el seu pudorós escàndol. I sobre este Passeig

un mercadot, un circ itinerant: Mohamed

amb el seu rast d'ulleres negres, Ali

amb sa marroquineria i les seues sedes

del Camerum, Alvaro, el cego, que du la sort

com si la tinguera, el Rebujina amb la seua veu de pinyola...

COM LA PLATA diu una llegenda

escrita en el camió del fem

a la qual il·lustra una balena amb sa filigrana

líquida damunt, com un para-sol

o com una palmera del seu meteorisme.

Més enllà els banyistes s'ameren de suor,

confessen els seus excessos pels poros

o es bategen de nou entre les ones,

però ací, en el Passeig, va la vida remant

contra corrent i el calendari electrònic

enregistra en els ulls el seu neutral sarcasme:

24 d'agost: 10,00 hores.

Mesón el Riojano, especialitat en carn de porc.

Any Internacional contra el racisme, 1997...
El teu cos és el teu millor vestit. Centre d'estètica...
Oh, manipulació. Digué el periòdic
d'ahir que el zel cimera dels municipals
detingué una nudista, que el concurs de grassos
es va declarar desert i que dos negres
van ser ferits per la nostàlgia en la comissaria.
Mohamet, amb el seu rastre d'ulleres negres,
trenca a xiular, el veig, Alvaro, el cego,
sap que és blanc i un poc l'aconsola,
i Alí, fugint del sol, va a arredossar-se
en el rectangle d'ombra
que regala el camió del fem.
COM L'ARGENT, pot llegir-se en el seu costat.
El regidor Únic, l'enorme, gran Únic,
ho farà, COM LA PLATA, i ja ha aconseguit
que no es vegem captaires, ni un excepte el Troy.
Estaran dins del camió? Seran dins del fem,
tant de fem? Voldrà això dir *El camió del fem?*

ARA, COM AHIR, IX LA MÚSICA D'UN
QUIOSQUET DE MENJARS:

Mirant la mar vaig somniar que estaves al meu costat,
amor, filosofia del cor sorrut,
jutge i part, testimoni del fi i de l'origen
del món amb els ulls embenats, terraplé.
I joventut: bogeria, embriaguesa, ventada.
Quan s'ama ressuscita l'home
però mai els savis no volgueren retornar
al temps en què se sap res més que se sent.
Què és amor o plaer? És vi o borratxera?
Ah, joventut distinta de cap i rostre.
Què devia ser sense Shakespeare de Romeo?
La tristor, eixa llum encesa
que troba la memòria i joia la fa,
cofre per a la vista,
tema de l'art que alba i emblanquix sa negror,
així en la platja com en el somni.
Però hui et veig sense ahir
passar agafats de la mà
i s'obri una distància corrosiva
entre el llavi i la copa.
I nasc, perquè volguera morir
com quan era jove.

LA MEMÒRIA ENS CONSTITUÏX

com el núvol al riu, la fusta a la flama;
afluïx allò que alimenta, enllumena allò que crema.
I de cara a la vellea, com escrigué Apol·loni,
és la bossa de mà a omplir
amb la imaginació i la bellesa.
Queda doncs a l'orde
del cor i els seus arbitris
per la qual cosa és un pas lluminós
cap avant amb l'empremta ferida.
La memòria és així la llum del paradís
que tampoc no ho fou i no podran llevar-nos
fins alçada la mort.
Per tant, el paradís
comença junt al mar segons recorde,
vora aquest mar, en esta mateixa platja,
per agost, i dibuixa una família
procliu a estar unida, però
que cantava sarsueles reflex d'un tarannà i clim
de mercat o de pati comunal
i mai no va llegir un llibre.
El seu retrat és la seua herència, si mire de reüll,
cantant entre la gent, vestits de banyistes,
i encara que tots passem per distintes etapes
en les nostre vides, puc
assegurar que estem més aviat afavorits
si descarte el ridícul canor.
Hi ha, sense dubtar-ho, un tracte favorable
des del meu allunyament que ha oblidat
renyines personals, discussions,

situacions difícils al pas dels dies
tornats laxitud: la lluita per l'herència,
les dures particions per les quals desistiren
de cantar avinguts
les coses de *El Barbero y Doña Francisquita*.
I bé que no degueren ser importants perquè
en res s'endevina el mal entre nosaltres
amb la pietat que regalen els anys
i la memòria argüix.

I fins i tot elogiaria,
els meus oncles i ties si no fóra perquè un rastre,
més fort que l'oblit i la benevolència,
m'ho té negat i es marca en la foto:
contra la gran protesta al fons de les ones
recordar el seu mal gust de sarsuela
el qual no ha passat ni ha de passar el temps.

SORTEJANT LA PUNTA DE L'ONA, EIXA
avançada d'escuma que promet el plaer
però que, freda, acoquina,
avance amb la por en els talons
de banyista indecís al qual sorprén la seua gosadia,
aguaitat per roques i per pedres rodants,
per l'aprensió
que el fons de la mar està habitat
per gegants i bojós que poden seccionar-nos de sobte
una cama o un braç, el membre del litigi,
i quan passa l'ona com passa la força
que el va alçar, o que l'afonà per a deixar-lo
[després en la resaca,
experimenta un goig de xiquet que ha enganyat
la natura, li ha llevada una flor
i sent un viu alleujament igual que si ja haguera
travessat un gran riu però amb l'amenaça
que me n'aguaita un altre, i un altre més, cada
[vegada més profund,
o que en efecte l'ona ja és d'una força mare,
crucial, dominadora,
molt capaç de tombar-me per l'arena i les pedres,
enemiga del goig que abans comare fou de la dolçor,
quan tot això ocorre, quan alhora succeix,
així anem tu i jo entre ones combatents,
les que oferixen les seues crestes o imposen els seus crebants
i projecten del fons ortigues, suros, algues
o taques de petroli i d'oli, detritus i fustes,
peixos vius i morts,
i res no ha d'aturar-nos, res, ni la galerna

ni la prudència, ja
que el sol haguí triat i avance envers eixa cimera
del mar que deu
ser el seu centre, a braçades, nadant per la vida,
enmig de les aigües, amb només el cel immens
per damunt de mi, amb l'abisme avall,
jo i el qui mai no vol cas fer-me
o aquell a qui mai no li'n faig jo,
el meu doble que m'incita quan jo em detinc,
el que es para en redó quan jo m'avance,
qui mira els crepuscles amb heretat de deus
i exhibix els coberts del pobre, no l'espasa
del soldat, les petjades, no les botes,
el que aireja les estovalles, no una bandera,
i l'altre, el que és més fred, el que suma els nombres,
el qui compta els diners, ordena els papers voraços
[del fulgor,
creu en l'enemic i l'alimenta,
amb tot el cel damunt, amb l'abisme baix,
l'ambició i el pudor, la vida vel·leïtosa i la més
[recollida,
jo i el meu espill d'ombres tutel·lars,
ell i el meu espill transparent de boires
com la copassa dura, com la palometa d'aiguarent,
tan térbola i lluminosa, bondadós i ferotge,
lligat lliurement, a mercé de la mar, damunt
de l'ona, davall de l'ona,
guanyador, perdedor, en el cim i l'avenc,
fins que a la fi la mort ens aculla,
fins que a la fi la mort ens empare,
fins que la mar em torne a la terra
per a sempre i explote sense sentit
esta guerra del temps,
en costum de Res la passió dels dies.

SI NO FÓRA PER PREU TANT TERRIBLE
diria que la salvació de l'home
Està en la seua marginalitat. Contreras
és un portent i hi ve per les vesprades
i em parla d'Heràclit i dels presocràtics.
Sempre ha estudiat per correspondència
però el seu fort es fonamenta en les marees,
en la coneixença dels seus fluixos per la lluna
i d'observar, sense presses, la gent que passa.
Em sol parlar d'astrònoms antics,
dels perses, els siris, els caldeus,
i de la solitud en altamar,
com allí un cor no troba socors.
Diu que l'home que no sap res
pot veure sense obstacle,
però és partidari, no obstant, de llegir
perquè, segons em conta, així es viu
la vida dels hòmens que amaren i sofriren.
La vida dels hòmens. Dels hòmens fundants.
El seu encant està en les pauses
amb què acompanya la seua melangia
i aleshores mira el mar i pels seus ulls
jo sé que ha amat sense correspondència.
Oh, amor, cabró d'amor, que fa filòsofs
encara que opose Contreras que ha desaparegut
l'home que pensava sota els palmerals,
no cal més que veure els seus ulls caminar cap
[a un bes.
Els antics amors mai no moren
de mort sobtada; com les velles espurnes,

reviscolen el foc; alga dels estanys
sempre torna a la vora per molt que l'allunyes,
però usurer aquell que furte el seu cor
al dissort, eixa lluna sagrada.
L'amor no coneix més lleis que el neguit i l'afany,
no coneix més codi que l'esgarrifament.
I a eixa llum es desdiu, a eixe instant inviolable,
com si deïficara de la seua ferida perfecta
i al rapte del crepuscle fora un esqueixall diví,
El seu esquinq convoca estanys, fonts, nanses,
i hi ha un brollar d'aigua i d'ala en el món:
els primers milesis, Demòcrit, Parmènides,
Sòcrates, Aristòtil i els universals,
la frase de Protàgores acoblant mesures..
De sobte ha sorgit en el planeta l'home,
el mono ha alçat el cap
i li l'ha il·luminat una llum misteriosa
la màgia del qual mai no revelarà el progrés.
I és en eixe moment, prop de la nuesa
original que conduix a la causa
de tot l'existent,
quan un xiulet irromp i Contreras s'astora,
vol que se l'engula la terra, la mar del costat;
quan sona el seu *mòbil* i s'apaga
la llum per occident,
se'ns apaga el món i és altra vegada la nit.

SENSE IRA, SENSE PASSIÓ? VEIG EL GRAN ESPECTACLE.

Gràcies done al no-res pels seus il·lusionismes, per la seua manera de fantasiejar vestint-se de coses, disfressant-se d'elles.

Però li recrimine la seua sevícia sense causa perquè ens dóna a tastar l'amor, per exemple, i ho convertix en odi; el vi, per exemple, i el torna en vinagre; la vida, per exemple, i la traduïx en mort. Gràcies de cor perquè quasi aconseguix que siga el cor allò que el seu nom indica, l'eixam d'un bes. O gràcies per fer-me creure que la bellesa fou real un moment com innocent la meua ànima. Gràcies per creure que la tinguí i per ella vaig entendre que no hi ha espill com els amics, els quals solen vore's en la *mili*, en la presó i en les lectures de poemes com em va dir un ex amic, ja que no va assistir a una meua. Gràcies per l'aventura que li va posar colors a la [màscara i medalles al vestit de pallaso. Gràcies per la impostura si s'ompli de flors, pel seu aroma de conte. *10 graus. 4,00 hores. Mesón el Riojano. Any Internacional contra el racisme... i contra l'estridència.* Gràcies pel silenci, ja que repudie tot escàndol, excepte la llum de les campanes, flor del soroll.

I en fi, per esta platja
desconcertant i bella,
contradictòria, solitària
en estes hores, proclamant
que no es pot res contra la mar,
única criatura que comprén la nit.

L'edició del número 84 de
ELS PLECS DEL MAGNÀNIM,
Mare Nostrum (1963-2003)
d'Antonio Hernández,
s'ha estampat sobre paper Torreón,
tant l'interior com la sobrecoberta,
i usant tipografia Didot per al text.
S'acabà d'imprimir
el dia 21 de juny de 2004,
a Sueca,
als tallers d'impremta
de Lluís Palacios

